

si se bavil, onda ti je očitala, da bi bilo bolje spati nego tratiti toliko ur z brezuspešnim in brezzmoternim modrovanjem. Povabila je torej starega knjigobrska Nemcigrena v tvojo knjižnico; in ta je ondu našel premnogo duhomornih bacilov. Kakor sem ti jaz lečil život, takó je on razkuževal tvojo duševno čumnato in odpravil iz nje knjige, na katerih je bila zasluga umetnega knjigoveza večja od zasluge pisateljeve; knjige, pri katerih bi bil ozir na pisatelja in takisto na občinstvo zahteval, da jih je pred tiskom prečital strog umolečnik; knjige, v katerih se resnica išče, liki je v ribniški pravljici mož iskal izgubljenega konja v daljni dolini, dasi je védel, da se pase v bližnji; knjige, ki sljavo parajo človečanske rane, ne da bi jih celile, in katere porajajo naše ideale in nazore ter stare temelje človeške zadruga, ne vedoč, kaj naj zgradé na razvalinah — sploh vse mnogovrstne izrodke kipečih možgán in negodnega slavohlepja našega nervoznega veka!

Vse te knjige je zaklenil v velik zaboj in na pokrov je zapisal vzklik iz svetega Avgustina izpóvedij:

Surgunt indocti et caelum rapiunt; et nos cum doctrinis nostris sine corde, ecce, ubi volutamur? —

KONEC.

Uveli list.

Odtrgal piš je list z drevesa,
Odneseł ga čez dol in plan;
In daleč del ga od domovja
Na tujo zemljo sred polján.

Povej mi, drobna moja pesem,
Káj nisem lističu jednak?
Moj dom tam doli daleč, daleč,
A jaz v tujini siromak!

Srcé mi hrepenenja gine
Po naših dolih in bregéh;
Kopni mi dan na dan silueje
Po nji, po nji na tujih tléh!

Rádinski.

